

en ikke usandsynlig Lyft til at betragte Dagpenge og Rejseomkostninger som Noget, der for den offentlige Hvervshaver giver en Indtægt.

Lehmann: Dette sidste Punkt er af overordentlig Ilden Vigtighed, og det er egentlig kun fremkommet, fordi der forelaa endeel Exempler paa, hvorledes man ved den communale Besskatning har medregnet, for at tage et Exempel, Nigsdagsskatter, hvorledes man er gaaet i Regning med, hvad der er medgaaet til Bopæl, og hvad der er medgaaet til Fortæring, og har sagt: Hvad der er gaaet til Fortæring, er anvendt til egen Person; man kunde have spist hjemme. Derfor kom denne tilshyneladende meget uskyldige Sætning ind. Jeg troer ikke, at Redactionen i denne Henseende kan vække Skrupler. I Reglen er det ganske sikkert, at de fleste maae sætte til af deres Eget, naar de rejse i offentligt Hverv, saa at Spørgsmaalet altsaa egentlig ene og alene kan opstaae, hvor et offentligt Hverv kræver et Ophold paa et andet Sted i længere Tid. — Hvad de af det ærede Medlem af Udvalget anførte Bemærkninger angaaer, skal jeg kun sige, at det er min fulde Overbeviisning, at det, der her er udtrykt, har været Meningen med den dunkle Sætning, der stod om, hvorvidt det i visse Tilfælde kan regnes til Driftsomkostninger, og altsaa fradrages i Indtægten; hvad der gaaer til Familiens Underhold. Dermed har der kun kunnet været sigtet til det Tilfælde, at et Familiemedlem egentlig har ophørt at være Familiemedlem og er blevet Dyende, et Tilfælde, der vistnok eksisterer, og i hvilket man altsaa kan være berettiget til at betragte Udgiften til et saadant Medlem som Driftsomkostninger, vel at mærke, dog kun forsaavidt det er en til Driften nødvendig Udgift, hvilket vil være et Spørgsmaal, der in concreto maa jugeres. Naar der saaledes er 4 Sønner paa en Gaard, som alle hjælpe til at gjøre Karlearbejde, saa kan man ikke regne det for 4

Karle, naar Gaarden efter sin Størrelse og hele Driftsmaade egentlig kun kræver een Medhjælper foruden Manden selv. Saaledes som Bestemmelsen er affattet i Loven, kan den virkelig ikke blive staaende, thi det er en Selvfølge, at det, der beskattes, er ikke, hvad der bliver tilovers, efterat man har levet Aaret rundt. Naar denne Regel skulde fastholdes, saa vilde der sikkert blive meget Lidet tilbage at beskatte, idet f. Ex. idetmindste hele Embetsclassen maa takke Gud, naar den havde levet Aaret rundt og kunnet komme ud af det; skulde man først begynde at regne det fra, hvad der gaaer til Familien, saa vilde det føre ud i et meget stort Uføre. Det er nemlig en ligefrem Selvfølge, at hele Familien bidrager hver paa sin Maade til dens Underhold ligesaa den lille Pige, der vøgter Gæs, og den lille Dreng, der flytter en Ko, til den noget større Dreng, der flytter Heste, eller rider Heste tilvands, og til de Døttre, der hjælpe Moderen i Kjøkkenet. Det er Altsammen Indtægter, hvoraf Familien lever, og som der skal svares Skat af.

Jeg skulde altsaa for mit personlige Vedkommende ikke have det Mindste imod at sige, at Reglen skal gjælde ubetinget; men det kan dog ikke nægtes, at, naar f. Ex. en Mand, der driver en Gaard, bliver syg, og kalder sin Søn, der allerede var i fremmed Tjeneste, hjem for at gjøre Tjeneste hos sig, og med ham aftaler en Løn, han skal have, saa er den Paagældende i Diebliffet mere Dyende end Søn. — jeg haaber ikke i Hjertesforholdet, men med Hensyn til Driften af Gaarden. Det var altsaa denne Mening, vi ikke ønskede at gaae imod, netop fordi, vi have sluttet os saa nær som mulig til alt det Andet. — Hvad det vigtige Spørgsmaal med Hensyn til § 6 angaaer, skal jeg kun bemærke, at vort Forslag har sluttet sig til det Bestaaende med Undtagelse af, at Summen er nedsat for Kjøbenhavn. Det er mig naturligviis meget bitterligt, at dette foruden den finantzielle Side, det kan have, vil give et ganske overordentlig stort